

Det andet spørgsmål drejede sig om privateje, og om staten ikke skulle overtage det hele. Det ville være helt galt efter vores opfattelse. Det har vist sig gang på gang, at privat ejerskab netop er den bedste måde at bevare et område på, for så er man der ikke kun fra 8 til 16, men man er optaget af det døgnnet rundt, året rundt.

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Til hr. Bent Hindrup Andersen: Man kan ikke på én gang sige, at der er fødevaremangel i hele verden, og at der skal omlægges til økologisk jordbrug, uden også at sige, hvem der så skal sulte ihjel.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Man kunne jo starte med at braklægge højre side af salen – (*Afbrydelse fra salen: Tak!*) – så kunne man jo se, hvad der så ville ske.

Men jeg vil gerne svare på hr. Jens Vibjergs spørgsmål, for det er jo seriøst nok: Det er jo ikke af hensyn til den sultende verden, at der er nogle EU-støtteordninger, der går ud på, at der i halen på hver krone, der eksporteres for fra EU til ulandene, er støtte for en krone, sådan at man dumper de jordbrug, der er i tredjeverdenslandene. Det er den ene ting.

Jeg kan give et eksempel fra Chiapas i Mexico. Der er det lykkedes hr. Jens Vibjergs venner at starte et forsøg med kemisk intensivt jordbrug, og dér faldt udbyttet til en tiendedel pr. hektar, fordi man brænder al humus af og dermed ødelægger jorden, fordi man ikke tager hensyn til, hvordan landbruget skal drives i det område, og nu er der kun næring nok til én ko dér, hvor der tidligere var nok til 28 køer. Og det vil sige, at det, der er kernen i det, er, at en økologisk omlægning globalt set er den eneste måde, hvorpå man kan sikre store udbytter, også i tredjeverdenslande.

Så tilbage til Vadehavet og de fordele, der er ved, at det offentlige overtager et område:

Vi kan f.eks. tage det ganske banale, at Venstre jo selv har været med til at underskrive en beretning om Skjern Å, hvori der højt og tydeligt står, at jagtretten kan gives til den lokale befolkning, og det kan den ikke i Vadehavet. Vi kan vedtage jagtregler og indskrænke jagtretten, men vi kan ikke bestemme, at jagtretten skal gives til den lokale befolkning, for det er stadig

væk jordlodsejerne, der kan sælge eller udlicite-re den.

F.eks. indførte vi desværre sidste år – det var jeg også selv med til – det, der kaldes »kl. 10-jagt«, i Ydre Kog i Tøndermarsken, hvilket betyder, at det faktisk er folk udefra, der udøver jagten, fordi det er de højestbydende, der får jagtretten. Og noget af det, vi kan gøre, når det offentlige overtager et område, er at sikre, at jagt-, fiskeri- og græsningsretten bliver hos den lokale befolkning, og derigennem kan vi være med til at imødekomme den protest, der retfærdigvis er over for det, som fredningerne resulterer i i forhold til den lokale befolknings interesser, idet denne ikke længere kan udøve sin jagt dér, fordi det er sådan, at de private lodsejere kan sælge jagtretten til de højestbydende.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Det er ærgerligt, at man ikke kan få et svar, når man spørger Enhedslisten om noget, for jeg må jo konstatere, at hr. Bent Hindrup Andersen ikke vil kommentere de informationer, der foreligger om, hvordan det er gået med fuglebestanden i Vadehavet – til trods for, at det kan konstateres, at f.eks. vibeanallet i de seneste 10 år er reduceret til en tiendedel. Og det er ikke engang blot noget, som jeg har været ude at tælle op – havde det bare været tilfældet – nej, kilden er Danmarks Miljøundersøgelser, og det er omdelt; så man ved godt, at det eksisterer. Og det har ikke virket.

Hvad skulle da få nogen i dette land til at sige: Lad det offentlige overtage Vadehavet? Hvis man elsker Vadehavet højt, kunne man da ikke drømme om det, for det ville aldrig nogen sinde føre noget godt med sig. Derimod gør den befolkning, der lever i området, og som kender det gennem generationer, noget ved det. Den sørger for at bevare det.

Og det ville være dejligt, hvis jeg kunne få at vide af hr. Bent Hindrup Andersen, for det første om man ikke har tillid til lokalbefolkningen, og for det andet om man har afprøvet sine synspunkter.

Man kunne jo starte med at tage derud og afprøve sine synspunkter ved at spørge, om det er det, den lokale befolkning vil, og så kunne hr. Bent Hindrup Andersen og jeg jo lave den aftale, at vi kunne lade det komme an på, hvad befolkningen i Vadehavet vil. Og da jeg kan forstå, at det rører hr. Bent Hindrup Andersen så dybt, at hensynet til de private interesser er så